

ΘΕΜΑ: Παρατηρήσεις στο σχέδιο νόμου για το χωροταξικό σχεδιασμό

1. Στο άρθρο 3 παρ. 1 εδ. 3 πρέπει να διαχωρισθεί ο Υπουργός Εθνικής Οικονομίας από τον Υπουργό Οικονομικών και η συμμετοχή του τελευταίου να προβλεφθεί σε χωριστό εδάφιο.

2. Το άρθρο 3 παρ. 2 πρέπει να αναδιατυπωθεί ως εξής: “Η Επιτροπή αποφασίζει, στα πλαίσια των αποφάσεων του Υπουργικού Συμβουλίου και με βάση τις οδηγίες του Πρωθυπουργού.....”.

3. Πρέπει να επανεξετασθεί η ανάγκη ίδρυσης είκοσι (20) θέσεων του Ειδικού Επιστημονικού Προσωπικού καθώς και του διοικητικού τεχνικού προσωπικού (5) της Επιστημονικής Γραμματείας, προς την κατεύθυνση της μείωσής τους (άρθρ. 3 παρ. 4β).

4. Ως προς τις θέσεις της Επιστημονικής Γραμματείας πρέπει να διευκρινισθεί αν η σχετική διαδικασία πλήρωσής τους εντάσσεται στο πλαίσιο που διέπει το ΑΣΕΠ ή είναι αυτοτελής. Κρίνεται ορθότερο η διαδικασία επιλογής να υπάγεται στο νομοθετικό πλαίσιο του ΑΣΕΠ.

5. Πρέπει να επανεξετασθεί η συμμετοχή βουλευτών στο Εθνικό Συμβούλιο Χωροταξικού Σχεδιασμού που προβλέπεται στο άρθρο 4 του σχεδίου, διότι είναι από συστηματική άποψη ασυμβίβαστη με τη λογική του οργάνου.

6. Το οργανωτικό σχήμα που καταστρώνεται στο νομοσχέδιο (Επιτροπή - Συμβούλιο - Επιστημονική Γραμματεία) φαίνεται να είναι “πολυτελής” και εκφράζονται επιφυλάξεις για την αποδοτική λειτουργία του στην πράξη.

7. Πρέπει να εξετασθεί η ενσωμάτωση στο νομοσχέδιο διατάξεων που να ρυθμίζουν τη θέση του Υπουργείου Εθνικής Οικονομίας στο οργανωτικό σχήμα που θεσπίζει ο νόμος.

8. Ο όρος “πλαίσιο” που χρησιμοποιείται για τα επίπεδα χωροταξικού σχεδιασμού θα μπορούσε να αντικατασταθεί με τον όρο “σχέδιο” που είναι ορθότερος.

9. Το άρθρο 14 του νομοσχεδίου που αναφέρεται στην προέγκριση χωροθέτησης δεν ανήκει στη συστηματική λογική του νομοσχεδίου, αποτυπώνει δε νέες εν πολλοίς με

την ισχύουσα νομοθεσία ρυθμίσεις. Ως προς τις επιλογές του πρέπει να επισημανθούν δύο ιδίως ζητήματα.

Το πρώτο αφορά το εδ. α της παρ. 6 που προβλέπει ότι απαιτείται προέγκριση χωροθέτησης για την επέκταση του εκσυγχρονισμού και την μετεγκατάσταση έργων και δραστηριοτήτων μόνον αν επέρχονται ουσιαστικές διαφοροποιήσεις στο περιβάλλον. Τούτο σημαίνει ότι δεν απαιτείται προέγκριση αν δεν επέρχονται ουσιαστικές διαφοροποιήσεις. Η κρίση όμως αυτή πρέπει να διατυπώνεται αιτιολογημένα από το αρμόδιο όργανο, ώστε να καθίσταται εφικτός ο έλεγχος του ουσιώδους των διαφοροποιήσεων που επέρχονται στο περιβάλλον. Για το λόγο αυτό πρέπει να αναδιατυπωθεί η διάταξη και να προβλεφθεί το αρμόδιο όργανο που θα διατυπώνει τη σχετική κρίση.

Το δεύτερο ζήτημα σχετίζεται με το εδ. β που ορίζει ότι η προέγκριση χωροθέτησης δεν δεσμεύει ως προς την ακριβή θέση, το μέγεθος και τις λοιπές προϋποθέσεις πραγματοποίησης του έργου. Η διάταξη είναι ορθή κατά το μέρος που αφορά την ακριβή θέση και το μέγεθος του έργου. Πρέπει όμως να διευκρινισθεί περαιτέρω ποιές είναι οι λοιπές προϋποθέσεις ώστε να κριθεί αν πράγματι είναι επιτρεπτή η οριστικοποίησή τους με την έγκριση περιβαλλοντικών όρων.

Αθήνα, 26 Φεβρουαρίου 1999